

מי היהודים

...

ישראלים ברמת הגולן

9 ביוני 2022

עמדנו באזכרה של אמא
ולידנו עברו שני אנשים.

“מי היהודים?”

הוא שאל אותי והחווה לכיוונם עם הראש.

‘מי היהודים; אתם מבינים?

עוד רגע קם פה דור שלא יבין את פשר השאלה
הזאת.

“חברים שלי מהבית ספר”

מלמלתי והוצאתי את הטלפון לרשום את

המשפט הזה באמצע האזכרה.

אמא בטח צוחקת מהשמיים שהילדה שלה לא

יכולה להפסיק לכתוב. היא גאה בי.

‘מי היהודים’ הוא **הלום קרב,**

יהודי שומר קרבות

זה כמו שומר מצוות

אבל מצד הזכרונות

מצד הגיהינום

מעניין מה זה עושה לו לשמוע

“יתגדל ויתקדש שמי רבא”

כמה יהודים הוא קבר

ומה זה בשבילו להיות יהודי

אחרי שנפגש עם השטן ואלוהים

פנים אל פנים?

“אז מה, אבא אמר לי שאת מתחזקת?”

שואל אותי ‘מי היהודים’.

"אני? אמממ... אפשר להגיד. אני בעיקר
 מחפשת את אלוהים".
 "יופי, יופי, תחפשי. תדעי לך שאנחנו עושים
 קידוש בשבת"
 "באמת?? לא חשבתי שאתה..."
 "אני לא. לא מאמין בו אבל מאמין שאני יהודי"
 הגדרה כזאת עוד לא שמעתי "אחרת מה אנחנו
 עושים פה?"
 תהיתי לעצמי למה הוא מתכוון כשהוא אומר
 "פה", פה זה עם כיפה על הראש בבית קברות?
 או ש-פה זה בארץ ישראל? או ש-פה זה בכלל
 פה בחיים?
 למי היהודים יש זכות לשאול "מה אנחנו עושים
 פה" בכל הצורות ובכל צורה מגיע לו צל"ש של
 שורדים בעל כורחם.

הבעיה עם קרבות,
 זה שהם אף פעם לא נגמרים.
 את זה מי היהודים יודע יותר טוב מכולם
 אפילו שכולם נלחמים כל יום
 בפצצת יוקר המחייה
 או בהדי פגז הגירושין,
 מה זה משנה,
 מלחמות לא חסרות.
 אבל הכי גרועות זה אלה שבראש.
 איתן אין שלום,
 אין הפוגות
 אין חברים לצוות שסוחבים איתך
 ובעיקר אין רחמים.

במלחמות שבראש אתה סוחב יחיד,

מת בלעדי
מדמם נצחי
ואף אחד לא יבוא להציל אותך.

"אז איפה הם שרתו?"

"מי?"

"היהודים, אלה שאמרת שהם מהבית ספר

"שלך"

"אה. כולם ביחידות קרביות, מושבניקים, אני לא
זוכרת בדיוק". כבר עברו הרבה שנים.

"יופי, יופי. מלח הארץ"

"כן..."

מלחי הארץ מתהלכים כעת בין הקברים, יש
להם כבר ילדים ועבודות של גדולים, אני מכירה
אותם רק מרחוק, לא התראינו שנים, אבל לא
יכולה להפסיק לחשוב אם גם הם, כמו 'מי
היהודים', מתים-חיים, או שהם הצליחו להשאיר
את הזכרונות בשדה הקרב ולחזור לחיות
כאילו כרגיל.

אנחנו צועדים בשקט מהקברים אל עבר איפה
שנוטלים ידיים לפני שהולכים הביתה.
"אני הולך לאבא, צריך לשמור עליו"

'מי היהודים' לא מש מאבא שלי כל המלחמה
וגם מאז שהיא נגמרה. "אח שלי" הוא קורא לו,
לא "אחי", לא בקיצור, אלא עם כל הכוונה, עם
כל הנשמה, **עם כל המתים והחיים ומי
שביניהם**. אח במלוא מובן המילה.

"אין בעיה, נתראה בבית" אני אומרת לו,

"אחרת בחיים"

ובראש מתנגן לי "ראָה, נְתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת
הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב וְאֶת הַמָּוֶת וְאֶת הַרָע" והסוף
שכל כך קשה לי: "וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים".
איך הוא בוחר בחיים, איך? איך ממשיכים?
איך חוזרים מהגיהנום ועוד יש במה להאמין?

מעל הקבר זה טבעי שמתעוררות שאלות
על החיים. אבל יש אנשים שגם בשאר החיים
שמתהלכים עם המתים שלהם צמודים. ויש
כאלה שפשוט נולדו built-in עם פנייה
למרומים, עם תביעה להסברים.

עבור כל אלה, המצווה "ובחרת בחיים" היא זו
שהכי קשה מכל התרי"ג.
כי עבורם שדה הקרב הוא לא טנקים ורובים,
אלא מערכה בלתי פוסקת מול אלוהים
מערכה עקובה מדם ומכל כך הרבה דמעות
ובעיקר משאלות, "למה ככה, למה לא אחרת,
למה לְקַחְתָּ, למה בְּסִבְלָה? למה הם ולא אני,
ומתי אתה מתכוון סוף סוף לענות לי?"

בסוף, 'מי היהודים' והיהודיה שאני,
הגענו הביתה, הגענו לאבא.
חיבקנו אותו משני צדדיו
ושם, סוף סוף, לדגע אחד,
היתה לכולנו הפוגה מהקרבות,
מכל המתים והשאלות
כי שם, בחיבוק בין יהודים,
זה הרגעים היחידים שמרגיש בסדר
לבחור בחיים.

כל עוד יש בשביל מה

שינוף

תגובה

לייק

